

Bettina Göschl
Klaus-Peter Wolf

Detectivii de la Marea Nordului

Comoara piraților

Ilustrații de Franziska Harvey
Traducere de Mihai Draganovici

Familia Janssen

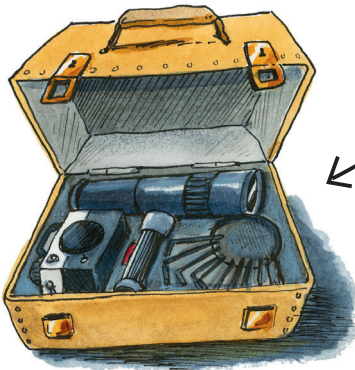
Mick – un tată perfect
în orice situație

Artist și scriitor,
își iubește copiii mai
presus de orice.

Sarah – o mamă
dedicată trup și suflet

Cântăreață
și actriță

Instrumentele unui adevărat detectiv

Telescop,
lanternă și
șperacle

Lupă

**Lukas – cel mai
bun tehnician**

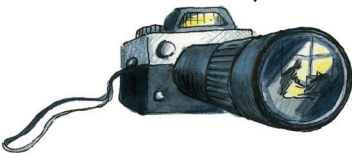
Fratele Emmei nu are
mână bună doar pentru
camerele digitale.

Emma – înțeleapta

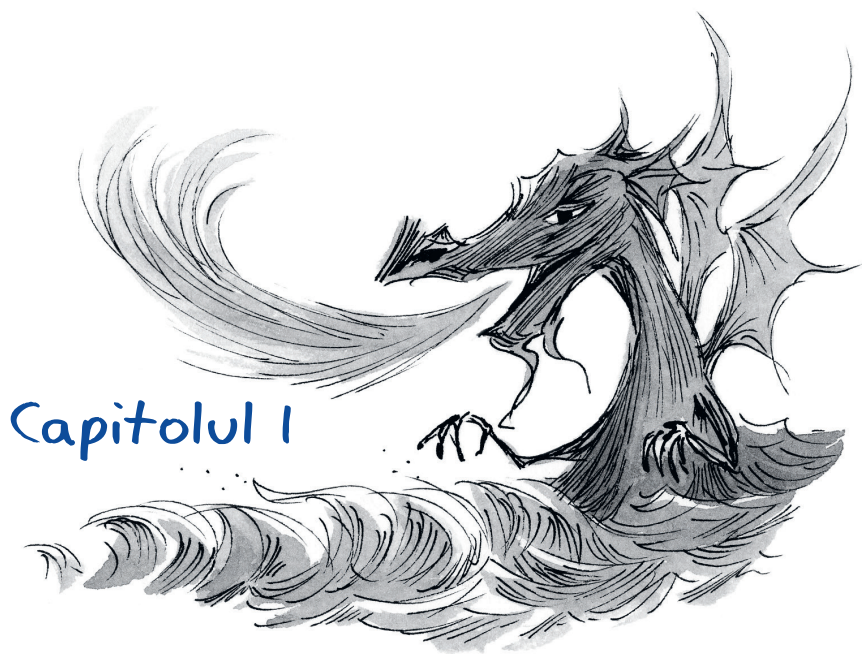
Capul ei roșcat
e plin de idei bune!

Aparat foto
cu obiectiv

Jurnalul
unchiului

Capitolul I

Vântul aprig mătura digul precum respirația șuierătoare a unui balaur furios care ieșise din mare. Era de parcă o mână imensă și invizibilă ar fi apucat și scuturat vechea vilă a familiei Janssen. Ca niște servitori supuși, copacii se plecau în fața furtunii impresionante din acea noapte. Țiglele acoperișului zburau prin aer ca hârtia și se spărgeau de pământ. Lukas nu putea să doarmă. Iubea furtuna și aspra Mare a Nordului. Aproape că era atras afară ca de o forță magică.

I-ar fi plăcut să privească spectacolul naturii de pe creasta digului. Dar mama lui se opunea cu fermitate. Înfrigurată, Sarah Janssen stătea în pijama lângă copiii ei și-și freca brațele.

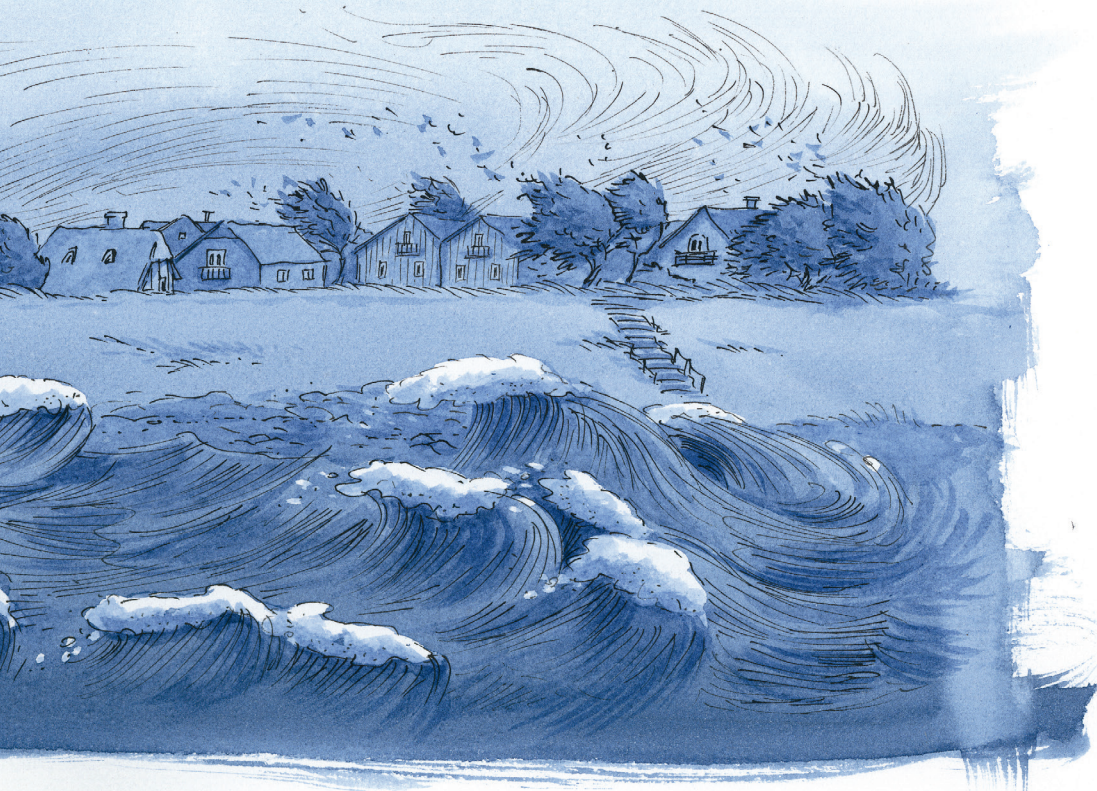
— Ți-ai pierdut mințile, Lukas? Nu poți ieși acum. Îți pui viața în pericol, spuse ea. Îți poate cădea în cap o țiglă de pe acoperiș sau o creangă smulsă dintr-un copac.

Emma se dădu jos din pat. Cel mai mult i-ar fi plăcut să îmbrace o haină călduroasă și să fugă la mare împreună cu fratele ei, Lukas. Pe de altă parte, știa că mama lor avea dreptate.

— Bine, mamă, oftă Emma. Atunci putem merge mâine pe dig, nu-i așa?

— De-abia mâine?! protestă Lukas. Până atunci va trece furtuna. Vreau să ies acum!

Sarah Janssen clătină din cap.

— Nu se poate! Să mergem mai bine să dăm o tură prin casă și să vedem dacă toate ferestrele și ușile sunt încuiate.

Afară, o creangă mare căzu pe acoperiș și se rostogoli în jos cu zgomot. Speriată, Emma privi în sus, spre tavan.

— Ai zice că e un hoț care se învârte pe acolo, spuse ea.

Se auzi un zgomot puternic și ceva se prăbuși la pământ. Lukas zâmbi.

— Dacă e un hoț, atunci cu siguranță a căzut de pe acoperiș.

În acel moment, fereastra se sparse cu un zgomot puternic și numeroase cioburi se împrăștiară prin camera copiilor.

— Puneți-vă repede papucii! strigă mama lor. Nu călcați pe cioburi.

Vântul năvăli în cameră, iar ploaia le biciuia fețele.

— Oh, Doamne! strigă Sarah. Repede, avem nevoie de o cutie de carton, cuie și un ciocan!

Emma alergă în biroul de detectiv și se întoarse la scurt timp cu un carton și cu uneltele necesare pentru repararea ferestrei.

Sarah și Emma țineau cartonul, iar Lukas îl prindea în cuie de rama ferestrei. Tata Mick nu remarcase nimic din toate astea. Scrisese la noul său roman și adormise. Sforăind tare, visa să devină un scriitor celebru. Afară, copacii se îndoiau sub puterea vântului. Crengile, care se rupeau ca niște bețe de chibrituri, activaseră sistemul de alarmă din grădina vecinului Kunschewski.

Proiectoarele se aprinseseră și totul era luminat ca în toiul zilei. Noul câine de pază al vecinului, care trebuia să apere proprietatea, urlă de frică și se ascunde sub pat.

— Nu face atâta tărațoi, Hasso! îl certă Kunschewski. Nu ești un cobai, ești un câine de pază!

